

Tân mạn

Vài Ý Nghĩa Vụn Vặt Khi Đọc Qua Bài Viết Về Một Dòng Thơ Năm Chữ...

Thiên-Thu

Kính Anh,

Đã từ lâu lắm rồi, mỗi khi nhận được bài viết do Anh chuyển đến, em đều đọc hết. Em đọc thật kỹ để rút ra những điều có ích cho cuộc sống và đạo làm người. Em luôn tin tưởng và biết chắc chắn là bài viết ấy đã được Anh chọn lọc kỹ càng trước khi chuyển tiếp cho cô em họ khó tính này xem.

Riêng bài Anh gửi: “*Thái Bá Tân và những vần thơ 05 chữ*”, em thật không vui tí nào cả <https://kimdunghn.wordpress.com/2014/08/17/thai-ba-tan-va-nhung-van-tho-05-chu>. Hôm trước em cũng đã nhận được, lần đầu tiên, từ một cô bạn, thường đi đi về về VN, do nặng lòng muốn giúp đỡ những người bị bệnh HIV, mà đa số là do họ tự chuốc lấy. Em đã đọc và cảm thấy rất bức bối trong lòng. Và từ sáng đến giờ thì em nhận thêm bài này từ năm người quen nữa...

Anh ạ, em không biết, đây có phải là xu hướng mới của một số người Việt hải ngoại, thích đọc và chuyển những bài viết về người của “bên thắng cuộc”? Nhất là người nào có tài, hay nói nôm na và chính xác nhất là biết “chửi” đảng cộng sản Việt Nam (CSVN), hay đây là chính sách mới của nhóm nắm quyền ở Hà Nội dùng để “ru ngủ” người Việt tỵ nạn cộng sản (cs) ở hải ngoại và “ve vuốt” mấy chục triệu người Miền Nam còn ở lại quê nhà, đang bất mãn với chế độ Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam (CHXHCNVN), bằng cách tung ra những bài viết, bài văn, bài thơ vvv... của một số người được xem là “trí thức” học cao hiểu rộng thuộc “bên thắng cuộc”... kẻ tội đảng CSVN?!

Theo bài viết năm 2014, tác giả của những vần thơ năm chữ có cùng năm sinh với em, nghĩa là bước sang 66 tuổi. Em đã nghĩ, nếu trừ đi 25 năm đầu còn khờ dại, còn ngu muội nên có thể tuổi trẻ dễ làm đường lạc lối vì những lời dụ dỗ ngon ngọt của bất cứ ai. Nhưng còn hơn 40 năm sau, chẳng lẽ chúng ta không trưởng thành? Không khôn hơn một tí? Không nhìn đời bằng con mắt tinh tế hơn? Và nếu quả thật được như thế thì chúng ta phải làm gì? Có nên chuyển tiếp bất cứ bài biết nào của “bên thắng cuộc” cho người của “bên thua cuộc” đọc hay xem không?

Khi cộng sản Bắc Việt (CSBV) trắng trợn vi phạm Hiệp Định Paris (HĐParis), 1973, để xua quân xâm lăng Miền Nam, với sự ủng hộ tối đa của Liên Xô và Trung Cộng, thì Hoa Kỳ tuân thủ điều đã ký kết, ngừng viện trợ và rút quân ra khỏi Miền Nam. Em không biết sự thật trong bàn cờ chính trị nhiều, nhưng có đọc qua vài tài liệu thì hiểu rằng HĐParis chỉ là

cái có để Mỹ rút quân và Ngoại Trưởng Kissenger đã có họp với Chu Ân Lai và Mao Trạch Đông từ năm 1972, liên quan đến vấn đề đình chiến. Vì không có vũ khí để tiếp tục chiến đấu, nên cho dù Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa (QLVNCH) đã thắng CSBV suốt hơn 20 năm, đến phút cuối – 10:25 sáng ngày 30-04-1975, cũng đã bị bức tử, phải buông súng... Và lịch sử oai hùng của Miền Nam đã tẩm đẫm máu của rất nhiều chiến sĩ can trường từ cấp thấp nhất đến cấp tướng cũng như nhiều người trong chính quyền VNCH... Họ đã tự sát hay uống thuốc độc, chỉ một mình hay cùng với gia đình từ hai đến chín người... chứ không đầu hàng giặc, CSBV. Còn về phía dân chúng thì chết vô số kể trên đường di tản từ Trung vào Nam, trong tháng 3-4/1975, và sau đó, trên đường trốn chạy cs từ miền Trung-Nam ra khỏi biên giới VN...

Và anh em trong dòng họ chúng ta, sau những năm ở lại vì không thích đi Mỹ dù có điều kiện để thoát đi... cũng đã phải đi đến quyết định vượt biên như nhiều người VN khác sau khi cs phát lá cờ máu trên vòm trời Miền Nam. Chúng ta thừa biết là phân chết giữa biên hay trong lao tù nhiều hơn phần sống sót để cập bờ bên những trại ty nạn cho “boat people” của những nước tự do trong vùng Đông Nam Á. Nhưng chúng ta vẫn cứ liều mạng bỏ nước ra đi... và bỏ lại tất cả, kể cả người thân...

Nhưng cũng còn rất nhiều người ở lại VN với nhiều lý do. Có thể họ đã từng là Việt Cộng (VC) nằm vùng; cũng có thể CSBV không dám đụng tới họ khi gia đình họ có bà con đi tập kết và đang giữ chức vụ quan trọng trong đảng cs; cũng có thể vì họ triệt để tin tưởng vào những người VN có cùng tổ tiên và nguồn gốc với mình; cũng có thể vì họ muốn có điều kiện phục quốc dễ dàng hơn người VN ở ngoài nước VN; và cũng có thể... với hàng trăm lý do khác, tùy theo hoàn cảnh của mỗi người, mỗi gia đình ở Miền Nam...

Nhưng trường hợp của tác giả dòng thơ năm chữ thì khác. Ông là người của phía bên kia Vĩ tuyến 17, không di cư vào Nam năm 1954 như gia đình em. Ông *‘Thuộc vào loại “con cưng của chế độ” nên từ năm 1967 đến 1974 ông học khoa ngoại ngữ (phiên dịch tiếng Anh) tại Đại học Ngoại ngữ Martscova, Liên Xô.’*

<https://groups.google.com/forum/#!topic/yksg1975/welZlffwheY>. Ông về Hà Nội năm 1975. Đó là thời điểm “bên thắng cuộc” cưỡng chiếm miền Nam, lừa hơn một triệu Quân Dân Cán Chính VNCH giam giữ trong 150 trại tù gọi là “cải tạo” và số phận của những người đó như thế nào, hẳn Anh đã rõ.

Em không nói xa xôi, chỉ ngay trong gia đình và những gì em biết chắc. Hai ông anh rể đi tù cải tạo, ngắn nhất ba năm, dài nhất tám năm. Hai em trai của hai anh rể, đi tù cải tạo, và mất tích. Chú ruột của em chết trong trại tù cải tạo Suối Máu. Ông thông gia của bố mẹ em – đi tù cải tạo 12 năm, cả ở Miền Nam lẫn Miền Bắc. Bà ở bên cạnh nhà em có con trai là phó quận trưởng, đi tù cải tạo, rồi mất tích (chỉ có cái đồng hồ đeo tay gửi trở về nhà)... Thử hỏi, em có thể tin những gì “phát ra, truyền ra, phân tán ra” từ những người đã ăn cơm CSBV, quay lại “chửi” CSVN mà vẫn sống phây phây???

Anh ạ,

Xin Anh, khoan gọi điện thoại mắng mỏ em. Hãy để cho em viết xuống những gì em nghĩ rồi có khiên trách em sau đó cũng không muộn mà... Kể từ năm 1975 đến khi em nhận được bài chuyển của Anh, được phổ biến trên Internet vào tháng 08-2014 là gần 40 năm và nếu tính từ lần đầu Mạc Lâm, biên tập viên RFA giới thiệu Thái Bá Tân và những bài thơ 5 chữ vào ngày 21-07-2012 nghĩa là 37 năm sau ngày mất Miền Nam, thì tác giả của những vần thơ ấy đã sống như thế nào?

Ông đã hưởng bao nhiêu ưu đãi của chế độ khát máu CSVN? Nhờ đâu ông có thể đặt chân đến 40 quốc gia trên thế giới kể cả nước theo cộng sản hay thuộc khối tự do. Trong suốt thời gian đó, ông đã sống như thế nào? Chắc chắn là ăn trên ngồi chốc rồi. Chắc chắn là “sống chết mặc bay, tiền thầy đút túi” dù đó là tiền do ông viết sách và dịch thuật dưới trướng của CHXHCNVN mà ra...

Anh thử nghĩ xem, trong cái xã hội mà người dân phải sắp hàng mua từng thước vải, mua từng cái bắp cải, từng vài trăm gram thịt heo, và hàng bao bố khoai lang thối... theo chỉ tiêu “nhu yếu phẩm” của công nhân thì ai là người có tiền mua sách, đọc sách, hay đi học thêm Anh Văn đây??? Trong những năm, khi thành phần lao động trong gia đình của người miền Nam là đàn ông, ngoài một số không bị CSBV trả thù, phần còn lại: một số bị “tù cải tạo”, một số sáng đi làm việc, chiều về tìm thuê cái xích lô để kiếm thêm chút tiền mua gạo thay bo bo cho vợ con... như vài người bạn của em, đã từng dạy ở đại học... đã phải làm như vậy sau khi họ được tha về từ các trại tập trung “tù cải tạo”... thì Anh nghĩ họ có dư tiền để mua sách của ông TBT đã phát hành để đọc hay sao?!

Em tự hỏi, ông đã làm gì và giúp gì cho quê hương CHXHCNVN của ông ngoài những câu thơ dối trá khi thì tự nhận là Tàu (nếu là điều xấu liên quan đến VN), lúc thì nhận là VN (nếu đó là điều tốt). Cái kiêu khôn ngoan của ông, em thấy rõ ràng là sản phẩm từ nền giáo dục của CSBV chính gốc!

Rồi bây giờ ông tung ra những bài thơ năm chữ, rất có hồn, rất hay để “chửi” chế độ CSBV, “chửi” chính quyền CSBV, “chửi” công an CSBV, “chửi” tất cả bè lũ nhà CSBV... mà ông vẫn “bình chân như vại”; vẫn vững như thành trì của lãnh chủ tịch CSBV... mà không có một tên công an nào dám bén mảng đến gần, hay một đảng viên CSBV nào dám bẻ gãy ngòi bút hay khóa tay ông lại... Có lúc em đã nghĩ, hay là CSBV giấu tin này để không bị buộc tội là vi phạm nhân quyền vì ông TBT là người học cao, hiểu rộng từ nước ngoài về và thông hiểu luật pháp quốc tế... thì Anh thấy có lạ lắm không? Chưa kể ông làm thơ khen cô Thục Vi... là người mà CSVN ghét cay ghét đắng... vvv... vvv.

Theo sự suy nghĩ thô thiển và quê mùa của em, em nghĩ, ông là một con cò rất sáng giá mà đảng CS ở Hà Nội đưa ra để “ve vuốt” người Việt trong nước; để “ru ngủ” người Việt hải ngoại, để đánh lạc hướng của người Việt ở ngoài nước VN đang chung tay góp sức ủng hộ người trong nước chống lại bọn giặc Tàu đỏ, và để mọi người tin rằng ông là người “trí thức yêu nước”, ông là người có chí khí, có tâm hồn... cộng thêm vào đó, ông là một người có biệt tài làm thơ năm chữ xuất chúng!

Cũng theo em nghĩ, ông là người rất khôn ngoan và thức thời. Ông thừa biết sau 40 năm, dân chúng, trừ những người đảng viên, ai ai cũng đã bắt đầu chán ghét chế độ độc đảng, độc nhân, độc tôn, độc địa... chỉ biết “bóc lột” sạch sẽ bất cứ gì của dân chúng mà họ muốn có... nên ông đã khôn khéo dùng những vần thơ năm chữ lột mặt nạ của đảng CSVN, để “ve vuốt” mua chuộc lòng người; để họ thấy đỡ cô độc và tức tối vì có người “bên thắng cuộc”, từ nước ngoài về... mà nay quay lại “chửi” cs thay cho mình... thì thật là người đáng tin cậy và quý hóa biết bao!

Với những người như thế này, em thật không muốn biết. Em cảm thấy xấu hổ giùm cho ông nhiều hơn là bái phục ông. Dưới cái nhìn của em, một người như ông sau khi đã sống trên hàng triệu triệu xác chết của những người bộ đội khờ khạo, đã bị lừa vào Nam để rồi bỏ thây trên dãy Trường Sơn hay trong rừng sâu nước độc, trên con đường đi xâm lăng đánh phá Miền Nam tự do, để cho ông được rảnh rang đi học ở Liên Xô và ung dung đi đó đi đây thụ hưởng không khí tự do của các nước dân chủ trên thế giới, vì ông có tiền mà. Bao nhiêu năm rồi, ông đã làm được gì cho đất nước CHXHCNVN của ông? Để bây giờ tìm cách mua chuộc lòng người bằng văn chương chữ nghĩa qua những câu thơ “chửi” chính quyền mà ông đã ngửa tay nhận đủ bổng lộc của họ và đã giữ đúng kiểu cách “mũ ni che tai” để được sống yên ổn trong suốt cả cuộc đời 65 năm qua của ông.

Những người như ông, dù văn chương chữ nghĩa có hay đến đâu đi nữa, em cũng không bao giờ chuyên bài của ông cho người khác đọc vì em không muốn gián tiếp tiếp tay cho nhóm chủ mưu ở Hà Nội để “ru ngủ” tinh thần yêu nước đang vươn lên cao của người Việt còn sống dưới chế độ tàn ác của CSVN nơi quê nhà và của nhiều người Việt tỵ nạn cộng sản đang sống ngoài nước VN.

Trong khi quê hương lâm than, ông đem mớ Anh Văn học được từ nước ngoài về để kiếm tiền... Rồi ngồi rung đùi làm thơ năm chữ “chửi” lại chính tập đoàn đã cướp mang ông. Điều ông làm, theo các cụ xưa nói thì đó chính là “Ăn cháo đá (đái) bát”. Thật lòng mà nói, em thấy nó làm sao ấy. Là con người có giáo dục và đạo đức, ít nhất cũng biết tôn trọng và biết ơn kẻ đã cướp mang mình, dù họ có là quân ăn cướp đi nữa, nhưng họ ăn cướp của người khác để cung phụng cho mình, để mình giúp họ làm cái mặt nạ “trí thức” thật đẹp mà che mắt cả thế giới và đánh lừa người dân VN hiền lành chân chất. Chưa kể, bài viết còn đưa hình chụp khi ông ở Nhật, ở Đức, ở khắp mọi nơi... nếu ông không có ý “khoe” thì làm sao nhà báo có những tấm ảnh này được. Thật chẳng ra làm sao cả!

Thôi em không viết thêm nữa kẻo Anh lại mắng là em lảm lòi; lúc còn trẻ thì đánh đá, bây giờ già rồi thì lại mọc thêm cái tính đánh ác. Nhưng thú thực, em không phục những người này đâu. Họ chỉ là những người đã gián tiếp góp phần vào sự suy sụp của đất nước, đã cướp hết bổng lộc của đảng CS Hà Nội vào tay mình mà đến 65 tuổi rồi vẫn còn tham những lời khen tặng sau khi tung ra một loạt những bài thơ năm chữ “chửi” CSVN.

Theo em nghĩ, ông nên im lặng để hưởng thụ nốt số tiền kiếm được từ bán chữ, bán sách... Ông cứ viết những gì ông mắt thấy tai nghe trong chế độ cs... nhưng cứ giữ để đó... Khi nào ông nhắm mắt xuôi tay, thì cho phổ biến những bài thơ ấy. Có lẽ lúc đó, người đọc sẽ ngậm ngùi thương cảm nhiều hơn, tiếc cho một người có tài nhưng làm lỡ... thay vì ở tuổi gần đất xa trời rồi mà vẫn thèm chút danh hão... đến từ những người VN phải bỏ nước ra đi và cả mấy chục triệu người đang ngập lặn từng giờ trong bể khổ của CSVN để kiếm đủ hai bữa cơm rau cho gia đình. Thật đúng là:

*Có tiền xong muốn có danh,
từ “bên thua cuộc”, sao đành hời ông?!
Thơ ông năm chữ cong cong,
“Chửi” tà quyền ấy, hỏi ông muốn gì...?
Bao nhiêu năm sống phả phê,
Trên xác bộ đội, dân quê, nghèo nàn,
Giờ đây tiền bạc xanh xang,
Quay lại “chửi” đảng, huênh hoang cuối đời,
Hỏi trong thế giới đông người,
còn trái tim thật, tin người như ông...?!*

Vì nước VN còn quá nhiều người giống như tác giả của dòng thơ năm chữ nên bây giờ quê hương mới ra nông nổi này! Dân chúng thì nghèo khó, đói rách... bên cạnh đảng viên và bè lũ thì càng ngày càng béo phì cả thân xác lẫn nhà băng giữ tiền cướp bóc từ công sức của người dân Miền Nam... Vì miền Bắc, sau 20 năm tham gia “đánh cho Mỹ cút, Ngụy nhào” người dân còn lại gì để cs cướp nữa!

Lời cuối, em muốn nói với Anh, dù biết là không phải, là vô lễ, vì Anh cũng đã gần đất xa trời rồi, nhưng em xin Anh, đừng tiếp tay cho bọn người “trí thức” để làm khổ người VN thêm qua cách chuyển những bài viết về những người của “bên thắng cuộc” nữa. Bất cứ thứ gì, từ thơ văn, sách báo, hình ảnh thi hoa hậu chân dài, đám cưới vàng đeo chóa mắt, văn nghệ do ca sĩ tỵ nạn cs trở về hát cho CSBV nghe, đến nhà cửa dát vàng, cầu thang bằng cẩm thạch, ngay cả mộ phần vĩ đại của dòng họ các đại gia và tổ tông nhà CSVN bán nước, hút máu mủ của người dân Việt... Em van xin, xin Anh đừng chuyển đến hộp thư của em... vì em không cần biết đến những thứ rác rưởi ấy đâu.

Em không muốn biết bất cứ thứ gì liên quan đến CSVN vì dưới mắt em, kể từ ngày mất nước một cách tức tưởi 30-04-1975, em chỉ thấy bo bo, khoai lang, khoai mì, bí đỏ mà nhiều gia đình phải ăn từ ngày này qua ngày khác; chỉ thấy đói nghèo, rách rưới, bệnh tật,

và những dòng máu đen ngòm cạn kiệt đang rỉ ra từng ngày suốt 40 năm qua từ cơ thể còm cõi của người Việt còn trái tim của con người và lòng tự trọng. Máu đã và đang chảy thành sông trên quê hương đau khổ của em... khi lá cờ máu còn phất phới trên vòm trời VN, sắp chẳng còn gì để mà “dâng hiến” cho Trung Cộng nữa!

Em đã không làm được gì cho quê hương của em vì kém tài! Em sống lưu lạc 36 năm và đã có hơn những gì gia đình em đã mất trắng vào tay CSBV sau khi họ cưỡng chiếm Miền Nam bằng trò bịp bợm, gian xảo và mất gốc... Em chưa một lần quay trở về quê nhà... cũng đã đủ làm em đau khổ lắm rồi. Xin Anh đừng cho em thấy thêm qua hình ảnh, qua thơ văn, để biết thêm về loại người gian trá, đã mất hết tính người của CSVN cũng như bè lũ của họ nữa. Em không bao giờ quên lời dòng họ thuật lại là Việt Minh đã chặt bác trai, bố của Anh, ra làm bốn khúc, cắm ở bốn góc ruộng chỉ vì ông giữ một chức vụ nhỏ trong cái ấp ở Miền Bắc... Và bác gái đã phải cõng Anh, lúc đó còn bé lắm, một tay giữ chân Anh vòng qua cổ của bác, và một tay dắt chị lớn... cố lội ruộng đi trốn khỏi làng. Và sau đó là trốn vào Miền Nam. Hình ảnh đó sẽ còn mãi trong em. Vì thế, em xin Anh cho em hai chữ “bình an”, đừng chuyển tiếp cho em thấy thêm những bộ mặt gian xảo của CSVN qua loại văn thơ “vuốt ve”, để em còn chút giờ chia với những người đã mất mát quá nhiều nơi quê nhà dưới nanh vuốt của CHXHCNVN mà em biết trong âm thầm và lặng lẽ... Được vậy, em xin cảm ơn Anh nhiều.

Trọng kính,

Đứa em họ cứng đầu của Anh: Thiên-Thu, Canada, 06-2015